

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Praelectionum Theologicarvm
Tomus ...**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82982)

bus, non est attendendum simpliciter ad hoc solum, quid extra has circumstantias desumibiles à persona operante, vel divisim à principio superaddito fieri possit, sed quid de facto fieri possit. Ergo neq; attendendū est, quod peccare potuisset illa humanitas incircumstantia, si non terminata fuisset persona Verbi. Antecedens Probatur; quia extra circumstantiam superadditi luminis gloriæ, & visionis elicite, potuisset esse in Sancto Petro fides & spes, &c. & tamen quia in his circumstantiis positi luminis & visionis non est capax fieri actus, non datur in illo habitus fidei. Ergo in ponendis habitibus non est attendendum præcisè, quid extra has circumstantias desumibiles à persona, vel principio superaddito convenire possit subiecto, sed quid illi conveniat intra has circumstantias, intra hanc autem circumstantiam repugnat æque Deo ac Christo peccatum. Ergo ex quo fundamento colligitur, Deo, cui repugnat peccatum, repugnare habitum poenitentiae, colligitur etiam repugnare illum Christo Domino. Deinde; vel ponis in Deo talem actum. Vellem retractare meum peccatum, si illud committerem, vel non ponis talem actum si ponis talem actum in DEO, & tamen hic actus non fundat in Deo virtutem poenitentiae, ergo nec fundabit in Christo Domino hic actus quo dicere poterat, si peccasset doluissem. Si autem non ponis talem actum in Deo; ergo nec debes ponere in Christo Domino. Utrumque hoc argumentum est tantum inquisitio ulterioris rationis; quid autem contra responsum legiti- me adferri possit, mox dicetur.

II. **PARITAS** est, Non datur in Beatis habitus fidei, ergo neque in Christo D. habitus poenitentiae, quaecunque enim ratio suadet primum suadet & secundum.

RESPONDET LUGO. Disparitatem esse, quia in Beatis datur status intrinsece repugnans cum actu fidei, in Christo Domino autem non datur status intrinsece repugnans, quia unio hypostatica posset bene esse cum ejusmodi actu: Si præcessisset peccatum, doluissem de illo, quod autem non præcesserit per accidens est.

CONTRA est I. Quo etiam argumento uti possumus contra primam disp. In eo non potest poni habitus aliquis, in quo non potest poni actus primarius & principalis illius habitus, nam habitus ordinatur ad actus, sicut actus ad objecta, & sicut non dato objecto, non datur actus, ita non dato actu, dari non poterit habitus. Sed in Christo D. quantum est ex parte suppositi, non potest poni actus, qui sit displicentia de peccato proprio, nam quantumvis illa humanitas in ante peccasset, non potuisset dicere Christus D. Doleo quod peccaverim, quod ipsum Probatur; quia non potuisset mentiri, ly enim Ego doleo, & ly pro peccato quod feci, non potest verificari de Persona Verbi quæ

non complebat tunc substantialiter principium elicitive actionis peccaminosa, consequenter nec potuisset dicere; Quia peccavi doleo. Et sicut falsus esset hic expositivus. Hic homo peccavit, Hic homo est Deus, ergo Deus peccavit; ita falsum esset, quod posset tunc dicere: Doleo, quia peccavi.

CONTRA II. Quia hæc disparitas non assignat regulam ex qua discerni posset, quod per accidens fuerit humanitati illi, quod non eliceret nec potuerit elicere, illum actum, & cur dici non possit, quod etiam ex accidenti Beati non eliciant actum fidei. Item Status Beatorum quo potuissent non gaudere homines cur intrinsece repugnet actu fidei, non repugnet autem poenitentiae status in quo est Christus D. & quod per accidens se habeat in Christo Domino, quod non peccat, non per accidens autem se habeat in Beatis, quod non credant.

CONTRA III. Tum quia quamvis in Christo Domino, non detur status extra omnes circumstantias excludens actum detestationis peccati proprii, sufficit, quod detur pro presenti, ad eum modum, quo poterant Beati non habere statum beatitudinis, & tamen eo habito, non possunt habere actum fidei. Tum quia etiam actus fidei non repugnat homini Beato secundum se, imò si possibilis est visio naturæ non visis personis, cur tunc fides non posset esse de personis, cur & de facto non est fides, de actibus liberis intuitivè non visis. Et tamen ad hoc, quod posset absolute loquendo fieri, non attenditur, sed tantum ad hoc, quid de facto fiat: ita etiam non debet attendi, quod potuerit humanitas actum detestationis elicere, sed in super est necesse attendere, ad aliquid aliud.

FUNDAMENTUM Totius assertionis in hoc stat. Non apparet quomodo Christus Dominus, de facto eliciat actum principalem detestationis. Ut autem colligatur, quod non ex accidenti fit, ne illum eliciat, assumitur hoc principium. Toties non ex accidenti fit, ut non eliciatur aliquis actus, quoties, non elicitur ex defectu potentiae, vel ex superaddito principio, nato oppositum actum ponere, adeoque excludere oppositum, ita superadditum principium luminis gloriæ, quod cum Intellectu principiat visionem, non ex accidenti excludit actum fidei, cur ergo superaddita naturæ humanæ Persona Verbi, ex accidenti excludet veritatem hujus propositionis. Ego peccavi, doleo.

Solvuntur Objectiones.

Objc. I. Cum Lugo. Ubi non repugnat ex natura rei actus poenitentiae absolute, licet hic & nunc ratione alicujus circumstantiæ repugnet, illic non repugnat habitus infusus elicitive illius actus; habitus enim non respiciunt, quid possit hoc subiectum facere actus

tentis omnibus circumstantiis, sed quid possit simpliciter facere: in Christo Domino autem quantum est ex parte subjecti, non repugnabat actus detestationis absolute, licet hic & nunc repugnet ratione alicujus circumstantiæ. Minor autem principalis Probat. Quia non repugnabat ut assumeretur humanitas, quæ in ante peccavit. Major autem Probat. Quia quando baptizatur cæcus vel mutus, non minus datur, ei habitus infusus ad coercendam linguam vel oculos, quam si mutus vel cæcus non fuisset, attenditur enim ad id, quod subjectum de se facere potest, licet hic & nunc ob aliquam circumstantiam non possit.

RESPONDETUR. Imprimis, conformiter ad Impugnationem primam secundæ paritatis adlatam. N. Minorem; quia quamvis assumpta fuisset humanitas, quæ in ante peccavit, non potuisset dicere, Ego peccavi, doleo. Rursum major est veritas si repugnantia actus procedat ex circumstantia accidentali absolute, non autem si procedat ex circumstantia superadditi alicujus principii, quod habeat vim impediendi actus, sicut lumen gloriæ, non est circumstantia accidentalis, impeditiva actus fidei. Quare autem Deus infundat cæcis habitum continentie oculorum, & non infuderit Christo D. habitum penitentiae, disparitas est, quia in cæco potest haberi actus primarius habitus continentie oculorum, nempe voluntas continendi se ab aspectu illicito, qui actus potest tunc haberi & debet, hinc peccaret cæcus, si diceret vellem aspicere illicita, si haberem oculos. Quia vero actus primarius penitentiae est detestatio absoluta peccati proprii, quæ Christo D. non comperit, nec comperere potest, sit ut in CHRISTO Domino non fuerit habitus penitentiae.

OBJEC. II. Ponamus humanitatem terminatam in ante fuisse Personam creatam, peccasse, & habuisse habitum penitentiae, succedat personæ creatæ increata; non erit ratio, cur tunc destrui deberet habitus penitentiae idque duplici ex capite. Imprimis. Quia radix etiam habitus penitentiae est gratia. Deinde, quia ad conservationem habitus infusi, non est necesse quod possit elicere omnes suos actus habitus aliquis, nam habitus charitatis non potest elicere in Patria actum contritionis, & tamen manet habitus propter alios actus, quos ibi potest habere.

RESPONDETUR. Debere tolli illum habitum in humanitate assumptam. Ratio, quia tunc est habitus tollendus, quando primarius & principalis actus, haberi non potest ut dictum supra, fundaturque ulterius in hoc, quia sicut sublato objecto attributionis & primo intento; ita sublata potentia ad primarium, & quasi attributionis actum, tolli debet habitus, cum habitus non minus essentialem ordinem dicat ad

objectum, quam ad actum, ad quem primo & per se ponitur. Porro hic actus in penitentia, est detestatio proprii peccati, quis enim alius, quem quia humanitas terminata Verbo exercere non potest, hinc nec posset dicere; Doleo quod peccaverim, sed quia peccavit mea humanitas, qui actus indicat dolorem non proprii, sed alieni peccati, & in quod, ad illud sibi appropriandum, nullo modo influxit, Verum est quidem quod ad conservationem habitus non sit necesse, ut ille, omnes actus elicere possit, est tamen necesse elicere actum primarium & quodammodo Attributionis. Quod autem dicitur manere Charitatem, quamvis non possit elicere actum contritionis, id firmat regulam adlatam, quando nam scilicet, maneat habitus, ex eo enim manet charitas in beatis, quia charitas potest elicere actum primarium & quasi attributionis, hoc est amorem Dei & prosecutionem affectivam summi boni quæ talis; licet non possit elicere dolorem de offensa summi boni, quantumvis adhuc eliciat detestationem offensa summi boni, quia iste dolor non est quasi actus Attributionis charitatis. Quamvis autem gratia sit radix omnium habituum, supernaturalium, est tamen radix proportionate & temperate ad subjectum, quod informat, & sicut nata est ad ferre denominationem & elevationem ad statum filii Dei adoptivi, quam tamen non adfert Christo Domino, quia illud subjectum gratiosum, est Filius Naturalis: sic quia non indiget illo habitu subjectum quod est Deus, non producit illum habitum, ne sit otiosus, cum actus illius primarius, sit impossibilis.

INSTABIS I. Cum Lugo. Quamvis aliae virtutes non possint principiare dolorem de peccatis suis motivis, manent nihilominus in patria; ergo & penitentiae habitus manebit in Christo.

RESPONSUM. Jam est, disparitatem esse, quia primarius & quasi attributionis actus v. gr. in religione, est voluntas exhibendi cultus Deo, dolere autem de discultu non est talis actus, hinc cum illum primarium facere possit, manebit adhuc in cælo, sine hoc secundo.

INSTABIS II. Cum eodem. Licet voluntas non possit nunc elicere aliquos actus, quos ante elicit, vel quia non habeat vim illos reproductentem, vel quia non potest proponi iterum idem objectum præsens v. gr. ut fiat gaudium de presenti pueritia; nihilominus non debet potentia volitiva mutari in aliam, sufficit enim quod secundum se fuerit aliquando possibilis ille actus. Ergo idem de potentia dicendum.

RESPONDETUR. Nego Consequentiam, disp. est, quia æquale est bonum voluntati elicere actus alios, essetque de decus ejusdem, non nisi unum actum semper elicere, provenitque hoc ex vi & titulo potentiae, quæ determinat sibi actus æqualiter sive hos sive illos, imò ad varie-

varietatem universi semper alios & alios, Et insuper, quia manet in voluntate possibilitas ponendi ejusdem actus attributionis, nempe prosecutio voluntabilis objecti; quia verò non æqualiter determinat sibi habitus, adeoque & pœnitentia actus eliciendos, magisque immò primò per se attendit ad proprium peccatum, hinc si hunc actum ex tali suppositione procedentem non possit elicere, non eliciet aliquid, quod primario & per modum attributionis, elicere deposcit.

Objtc. III. *Dari in Beatissima. Angelis, Adamo, Beatis, habitus pœnitentiæ; ergo & in Christo D.*

RESPONDETUR. Verum esse Antecedens; & quasi per modum Conclusionis tenendum propter principia adlata, nempe quia omnia illa subjecta poterant elicere & possunt actum primarium pœnitentiæ, nempe, Detestor peccatum quod feci; si autem aliqua ex numeratis subjectis non eliciat hunc actum, qualis est Beatissima, Angeli, id est non nisi ex accidenti, quia nec illa, nec Angeli, habent ullum principium superadditum inferens impossibilitatem illius actus; sed id est ex accidenti, nempe ex defectu objecti hoc est peccati proprii, sicut ex accidenti est quod aliquis Polonus non viderit autem quæ appellatur Avis Paradyfi. Christus Dominus autem non potuit elicere actum primarium pœnitentiæ, non ex defectu objecti, sed ex appositione principii superadditi, nempe Personæ Verbi, quæ non potest dicere, Peccavi. Et certè illa Subjecta, de quibus Antecedens, dicere possent. Doleo de peccato, & Adamus ipse in statu innocentie, veniali, vel alio fortè mortali, non originali, ex accidenti autem est, quod non eliciant dictum actum quia & ex accidenti quod non peccent; quia habitibus ipsum actuale exercitium actuum accidentarium est, sicut & potentiis: sed non nisi essentiali est in hoc subjecto, principiate suos actus, si non omnes, saltem primarium.

Objtc. IV. *Ex Dic. Poterat Christus*

Dominus, habere voluntatem servandi Deo iustum debitum, ejusque voluntati obsequendi. Ergo & habere habitum pœnitentiæ, quæ id intendit. Idem medius terminus, potest etiam applicari nostris principiis; Quia poterat Christus Dominus fugere turpitudinem peccati ex motivo dissonantiæ.

RESPONDETUR. Inquirendo; Cur hi omnes actus non possint in Deo fundare virtutem pœnitentiæ? nam etiam in Deo cogitabilis est voluntas regendi se suis dictaminibus, fugiendi actiones dissonas suæ Divinæ intellectuali naturæ, & quæ hujus ratio assignabitur, stante hoc quòd in Deo non sit pœnitentia, eadem militabit quòd in CHRISTO Domino non detur.

Fundatur directæ responsio in jam dictis ante, nempe, quòd procedat pœnitentia secundum suppositionem peccati, idque quoad actum primarium & principalem ex suppositione peccati proprii, secundum quam suppositionem nec CHRISTI D., nec D. Dei actus procedunt.

Objtc. V. *Cum Perez, virtus justitiæ respicit peccatum & injuriam Dei, illamque vult compensare, quod etiam competit Christo Domino.*

RESPONDETUR. Actum huius compensationis competere Christo Domino, non respectu proprii peccati, & tamen primarius alius actus, est, circa proprium peccatum.

DICENDUM III. *Dari in Christo D. habitum aliquem pœnitentiæ aliquomodo consimilem nostro.*

PROB. Quia non implicat dari habitum primo principiantem, actus doloris & detestationis de alienis peccatis, & quidem ex motivo consimilimostro, darique hunc habitum suadet consuetum principium ponendi supernaturalis habitus, ut scilicet magis connaturalius, hoc est cum conjuncto principio eliciantur.

